

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af Statens kunsthøjsskole og Eckersberg-Thorvaldsensfondet.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2358, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 989).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

H. Larsen (Bjerre): Den foreliggende betænkning viser, at der i det udvalg, som har behandlet lovforslaget om ændring af lov om oprettelse af Statens kunsthøjsskole og Eckersberg-Thorvaldsensfondet, er opnået enighed om de forskellige ønsker, der fandt udtryk ved lovforslagets første behandling, og jeg kan derfor nu ved anden behandling nøjes med at give udtryk for glæde over den forståelse, der er lagt for dagen af den højtærede minister for kulturelle anliggender, som har bifaldet de foreslåede ændringer til lovforslagets § 1, således at der nu åbnes adgang til at anvende mere end en tredjedel af midlerne til ikke-statslige udsmykningsopgaver, og at fonden endvidere kun

i begrænset omfang bør købe kunst, der ikke direkte er frembragt med en bestemt udsmykningsopgave for øje.

Vi har i forbindelse med udvalgsbehandlingen haft lejlighed til at se en række kunstværker, der var frembragt i henhold til denne lovgivning, og har glædet os over dem. Netop i eftermiddag indvies der et kunstværk i højesteret, hvortil malerinden Juliana Sveinsdottir har lavet et vægtæppe i ryateknik. Det giver mig anledning til at sige, også fordi vi havde lejlighed til at se en udsmykning af retslokalerne i Lyngby, at jeg føler mig ikke helt overbevist om, at man ved at anvende midlerne til udsmykning af sådanne retslokaler helt opfylder det formål, som udvalget har tænkt sig med denne lovgivning. I en retssal bør opmærksomheden koncentrere sig om det, der foregår i skranken; salen skal derfor være nøgtern som selve loven; men det forhindrer jo ikke, at den kan være i fuld arkitektonisk harmoni. Helt se bort fra, at et kunstværk vil kunne påvirke retten, kan man vel heller ikke. Selv om en udsmykker med opbydelse af sin yderste vilje prøver på at være upåvirket af omgivelserne, findes der jo kunst, som både kan og skal irritere. En sådan irritation kunne måske — jeg siger udtrykkelig måske — påvirke retten til skade for delinkventen; eller hvor den kunstneriske udsmykning i sin form appellerer til det lyse og milde, kunne der modsat skabes et godt klima til gunst for en forhåbentlig angrende synder; men så ville loven vel græde.

Jeg forstod også på forhandlingerne i udvalget, at der var et stort flertal for, at de midler, der stilles til rådighed gennem denne lov, i størst mulig udstrækning skal bruges til udsmykning af bygninger, der besøges af de flest mulige borgere. Derfor er jeg meget glad ved, at også ikke-statslige institutioner kan få mulighed for at købe kunstværker.

Må jeg endelig sige, at de af den højtærede minister for kulturelle anliggender foreslåede ændringer er en yderligere appel til landets kommuner, som nu vil kunne få dækket op til 75 pct. af udgiften til indkøb af kunst til udsmykning. Jeg håber i høj grad, at denne appel vil blive hørt. Hvis det ikke sker, vil det være naturligt ved lovrevisionen om 5 år at lade

[H. Larsen (Bjerre).]

andre organer nyde godt af statens velvilje på dette område. Der er nu skabt sådanne forhold for kommunerne, at de ved at betale 25 pct. af udgifterne kan få en god udsmykning af nye bygninger, og hvis de ikke føler det kald, der ligger heri, må man fra samfundets side prøve på at ændre lovgivningen, når denne lov skal revideres.

Jeg kan med disse korte bemærkninger på mit partis vegne anbefale ændringsforslagene og lovforslagets overgang til tredje behandling.

Weikop: Til det lovforslag, vi nu behandler, er der jo foreslået forskellige ændringer. Jeg synes, at den udvalgsbehandling, ministerens forslag har fået, har været både frugtbringende og god, og at den højtærede kulturminister i høj grad er gået ind på de synspunkter, som blev fremført i udvalget, således at vi er nået frem til et resultat i enighed, hvad jeg sætter stor pris på.

Jeg vil også gerne understrege betydningen af, at støtten til kunstværker, indkøbt af kommuner, ikke længere skal være maksimeret til en tredjedel af det samlede beløb, men at kommunale bygninger på lige fod med statens bygninger kan få støtte af kunstfonden. Erfaringen har jo også vist, at tredjedelsreglen, om jeg må kalde den sådan, var ganske overflødig, idet kommunerne slet ikke havde udnyttet en tredjedel af det beløb, der tidligere var stillet til rådighed. Den regel er fjernet, og det synes jeg er overordentlig tilfredsstillende, fordi man også dermed har fjernet den opfattelse, der måske kunne gøres gældende — jeg siger udtrykkelig: kunne gøres gældende — at det egentlig var statens bygninger, der skulle have de to tredjedele og kommunerne kun en tredjedel.

Man har endvidere foreslået loven ændret således, at der, som det nu er fastslået i den, ganske vist kan foretages indkøb af bildende kunst, men at det skal ske i begrænset omfang og kun, når der er tale om en

konkret opgave, hvor et sådant indkøb skønnes hensigtsmæssigt. Jeg for mit vedkommende er meget tilfreds med denne begrænsning. Jeg er nemlig ganske enig med den ærede ordfører for socialdemokratiet i, at det væsentlige er, at den kunst, som erhverves for kunstfondens midler, i så stor udstrækning som muligt kommer ud, hvor folk kan se den, altså ud til offentligheden, ikke sådan, at man måske køber nogle smukke malerier og udsmykker nogle kontorer. Det er udmærket, synes jeg, men kunstfondens opgave er efter min mening ikke alene at støtte kunstnerne, men det er også helt afgørende at få kunsten ud til folket, sådan at de midler, som staten og dermed borgerne stiller til rådighed, også bliver til glæde for befolkningen. Det er også det, man for så vidt har lagt vægt på, hvad angår tilskud til de kommunale bygninger. Her siger jo loven, at de pågældende kunstværker skal anbringes på steder, hvor offentligheden eller videre kredse kan se denne kunst. Jeg går ud fra — det står ganske vist kun for kommunerne — at samme retningslinjer vel også i nogen grad må gøres gældende, når det drejer sig om statsbygninger.

Der kan selvfølgelig være undtagelser. Jeg har lige for kunstfondet været ovre i højesteret — og man kan jo ikke sige, at der dér kommer mange mennesker myldrende — men der er her skabt en dekoration, som jeg må sige er en af de undtagelser, der kan bekræfte reglen, fordi det er en ualmindelig smuk dekoration, der her er skabt i form af et tæppe. En sådan undtagelse er jeg i og for sig enig i, men det må være undtagelsen.

Jeg lægger også afgørende vægt på den retningslinje, der her er angivet, at nu skal den højtærede minister ændre den kgl. anordning sådan, at kommunerne altid vil få 75 pct. af det beløb, de søger til anskaffelse af kunstværker. Jeg tror givet, at dette vil føre netop til, at kunsten måske kommer i endnu højere grad ud til folk. Jeg er temmelig sikker på, at når kommunerne

[Weikop.]

landet over bliver opmærksom på, at de kan få værdifuld, måske også til tider for dem i de mindre byer virkelig kostbar kunst — jeg regner et kunstværk for kostbart for en lille by, hvis det koster 50 000 eller 100 000 kr. — og at de kan få 75 pct. af anskaffelsessummen dækket, så vil kommunerne rykke frem, og det tillægger jeg en ganske overordentlig stor betydning.

Naturligvis må man lægge vægt på, at det er jo ikke de 75 pct. af pengene, det alene drejer sig om. Det helt afgørende er, at det er virkelig kunst, der kommer ud til folket, virkelig kunst, der kommer ud til byerne. Og dér kan der selvfølgelig godt opstå den situation, at man på visse lokale områder her i landet har udpeget en kunstner, eller der er et kunstværk, man synes vældig godt om, men som, når det skal prøves, ikke er så lødigt, at det kan vinde kunsthøjesterets bevågenhed. Der kan måske godt derved opstå en vis utilfredshed, men jeg er temmelig sikker på, at det også vil have, hvad man kan måske kalde for en vis opdragende betydning rundt omkring i landet både i kommuner og i mindre stæder, at man søger også selv at få øje på, hvor god kunst er. Derfor synes jeg, at dette lovforslag, som nu bliver til lov, tjener et godt formål, og jeg vil på det konservative folkepartis vegne gerne anbefale det.

Helga Pedersen: Da den foreliggende betænkning kun på temmelig sparsom måde giver udtryk for den meget indgående udvalgsbehandling, der har fundet sted, og kun i ringe omfang giver oplysning om de vigtige problemer, der har været fremdraget, synes jeg, det kan være rimeligt at fremsætte et par betragtninger om lovforslaget i dets nu foreslåede form.

Jeg har været tilfreds med de meget udførlige oplysninger, som udvalget har fået om fondenes hidtidige virke, og jeg er ikke i tvivl om, at vi her står over for bevilninger, hvor vi kan være sikre på, at der er ydet noget for pengene. Jeg synes også, at bevillingerne er passende fordelt, for så vidt angår Statens kunsthøjesteret, mellem statslige bygninger og anlæg, kommunale bygninger og anlæg og andre bygninger og anlæg, og samtidig fordelt således, at mange forskellige arter anlæg og bygninger er

kommet i betragtning og blevet forsynet med udsmykninger af vidt forskellig art. Den studietur — kan vi vel kalde det — som udvalget har foretaget med besøg på Risø, Lyngby politistation, Frederiksborg stats-skole, Nordre Kapel på Vestre Kirkegård og mange andre steder, gav os et stærkt indtryk af på den ene side denne spredning af kunsten og på den anden side muligheden for på denne måde at bringe kunsten og kunstglæden ud til stadig større befolkningkredse. På baggrund heraf måtte udvalgets opgave jo navnlig være at lægge rammen om den mest hensigtsmæssige administration af de to fonde.

Jeg tror, at de ændringsforslag, vi er nået frem til, betegner forbedringer i forhold til det fremsatte lovforslag. Det må være rigtigt fortsat at lade udsmykning af eksisterende bygninger og anlæg være undtagelsen, og det er bedst at lade dette få udtryk i lovtæksten, således som det sker i det nu foreslåede stk. 2 i § 1.

Udvalget har beskæftiget sig en hel del med kommunernes muligheder for at få del i fondsmidlerne, og fremtidens regel bliver en fast tilskudsprocent på 75. Det er nok administrativt en fordel, at der ikke skal handles med de enkelte kommunale myndigheder om, hvor meget kommunen økonomisk kan klare, men for at kunsthøjesteret kan gøre nytte, skal det være kendt for kommunerne og andre interesserede.

Den højtærede minister har erklæret, at man i ministeriet er klar over, at det næppe giver kendskab nok, at købstad- og landkommunerne er repræsenteret i bestyrelsen. Der tiltrænges en virkelig oplysningskampagne, og man påtænker at sende en pjece ud som supplement til årsberetningen. Jeg ville tro, at forståelse hos presse og fjernsyn kunne bidrage væsentligt på dette felt. Ligeledes har den højtærede minister været inde på, at en sådan pjece kunne omtale fondets virksomhed som rådgiver med hensyn til valg af kunstnere og kunstværker o. s. v. i anledning af en påtænkt udsmykning. Jeg er ikke klar over, om den højtærede minister her tænker på udsmykninger, hvortil der ikke ydes støtte, det vil sige på en selvstændig rådgivervirksomhed for fondets bestyrelse. Jeg må erkende, at jeg ikke havde tænkt mig, dette kunne falde inden for lovens rammer; men da jeg

[Høлга Pedersen.]

ikke synes, at udtalelsen i besvarelsen er ganske klar, vil jeg gerne bede den højtærede minister uddybe dette punkt, som jo berører besvarelsen vedrørende udvalgets spørgsmål nr. 13. Men under alle omstændigheder gælder det også her, at propagandavirksomhed nok bedst kan fremmes, hvis pressen viser velvilje over for emnet.

For så vidt angår Eckersberg-Thorvaldsenfondet, har udvalget navnlig været interesseret i at få afgrænsningen af legatmodtagerne klar. Vi har fået fastslået, at studerende ved kunstakademiet falder udenfor; de hjælpes gennem ungdommens uddannelsesfond. Men i øvrigt må det være rigtigt, at bestyrelsens skøn over kriteriet „ældre fortjente“ og „talentfulde unge kunstnere“, som der står i loven, må være frit. Man har jo overvejet, om disse understøttelser kunne gå efter betegnelsen „social understøttelse“, der burde placeres under den sociale lovgivning. For mit vedkommende har jeg intet imod, at denne særlige håndsrækning ydes uden stemplet „social ydelse“ og „socialkontor“, og jeg er enig i, at man ikke skal kaste sig ud i royaltordninger, der vel i øvrigt burde henføres til ophavsretsloven.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de stillede ændringsforslag.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne begynde med at støtte det af det ærede medlem hr. H. Larsen (Bjerre) fremsatte synspunkt. Jeg er ganske vist ikke i stand til at udtale mig om tæppet i højesteret og ved heller ikke, hvor mange mennesker der kommer i højesteret; men på den tur, vi var på for at se forskellige kunstværker, var vi også i retslokalet på Lyngby politistation, og jeg kan give det ærede medlem ret i, at det var ikke det rette sted at placere et kunstværk. Derimod havde jeg ikke haft noget imod, at det var placeret på Lyngby politistation, hvis man havde anbragt det i forhallen eller i et af de lokaler, hvor der kommer mange mennesker, for man må da i hvert fald håbe på, at der kommer relativt få mennesker i retslokalet.

Da der i udvalgets betænkning og af de øvrige ordførere er redegjort for ændringsforslagene, skal jeg indskrænke mig til at

anbefale at stemme for ændringsforslagene og for lovforslaget i den form, det vil få efter vedtagelsen af disse.

Morten Lange: Jeg tror ikke, det vil være nødvendigt at knytte særlig mange bemærkninger til lovforslaget på det nuværende tidspunkt. Jeg tror, det vil være udmærket at få en propagandapjece ud, som det er blevet os lovet. Det er naturligvis en mærkelig situation, at man propagerer for at komme af med penge, men den slags sker jo somme tider, hvis man vil have pengene ud på den bedst mulige måde, og jeg er sikker på, at der er en masse steder, man ikke er fortrolig med denne lovs muligheder — især ikke som de nu bliver udvidet med en fast ordning for kommunerne.

Det har under udvalgsbehandlingen været diskuteret noget, hvorledes man skulle opfatte de midler, som sorterer under Eckersberg-Thorvaldsenfondet, og jeg synes, det burde gøres klart på det nuværende tidspunkt, at når dette fond eksisterer, er det et resultat af diskussionen om efterydelse til de kunstnere, som har produceret malerier og jo i vid udstrækning fået dem betalt alt for ringe. Man har ikke kunnet finde nogen enkel og præcis droit de suiteordning for disse kunstværker og har derfor ment, at det var rimeligt, at staten ydede et sådant kulancebeløb, som det omtalte fond jo faktisk er. Jeg er temmelig sikker på, at vi bevæger os hen imod en tid, hvor man må finde en mere præcis ordning; men jeg vil altså blot gøre opmærksom på, at det at gøre dette fond til en social ydelse i kraft af dets hele karakter ville være en urimelighed. Så ville det slet ikke tjene det formål, man havde med det ved dets oprettelse. Men selv om den højtærede minister ikke i øjeblikket har den opfattelse, at det vil være nemt eller ønskeligt at indføre en royaltordning for kunst, vil jeg også blot sammenkæde problemet med det eksisterende fond som faktisk værende en engrosroyalty og samtidig fastholde, at der ingen tvivl er om, at vi før eller senere kommer til at gøre noget lignende ved den bildende kunst, som man forlængst har fundet ud af at gøre ved bøgerne.

I øvrigt er loven stadig væk udmærket, og den er ikke blevet ringere af, at vi ændrer den.

Arne Bertelsen: Der var engang, da danskens sang og mejselslag end hørtes vidt om jorden. Det er ikke helt tilfældet nu. Kunsten trives ikke alt for godt i et samfund, hvor velfærd med radio, fjernsyn og hot dogs o. s. v. går så langt forud for de værdier, som tidligere generationer satte forrest. Det er efter vor mening beklageligt, at den monumentale kunst ikke mere kan klare sig, når opgaverne ikke på en eller anden måde støttes af det offentlige, men sådan er forholdene jo i virkelighedens Danmark. Derfor kan jeg personlig støtte den højtærede kulturministers forslag. Det glæder mig, at den højtærede minister for kulturelle anliggender mener, at økonomisk og social aktivitet har sin målsætning i det kulturelle, således som den højtærede minister har sagt det så mange gange og også svarede vor ordfører ved første behandling af dette lovforslag — individet foran samfundet, samfundet foran staten, mennesket i centrum o. s. v. Jeg er ikke i ringeste tvivl om, at dette er den højtærede ministers mening. Jeg ville blot ønske, at denne anskuelse blev delt af en større del af den højtærede ministers partifæller og navnlig vælgere og også havde sat sig større spor, end det hidtil har været tilfældet.

Man har et klart indtryk af, at det er gennemsnitsforbrugeren, som er velfærdsstatens menneskeideal på alle livets områder. Hvor mange mon egentlig køber sit første lille maleri, for slet ikke at tale om sin første skulptur, før han anskaffer fjernsyn og andre fordummelsesapparater! Men som sagt dansk monumentalkunst befinder sig i en bølgedal — og en enkelt svale gør ingen sommer — og af den grund kan jeg personlig hilse den højtærede ministers forslag med glæde, og jeg vil gerne støtte det foreliggende lovforslag. Uden sin egen kunst og sin egen videnskab er et folk ikke noget folk mere.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Jeg takker udvalget for interesseret medvirken og er taknemlig for det i enighed opnåede resultat. Det må nu bl. a. være opgaven at gøre ikke mindst kommunalbestyrelserne opmærksom på det tilbud, der her foreligger. Der er institutioner, byer og egne, som med en relativ beskeden

indsats af økonomiske midler vil være i stand til at lade udføre en kunstnerisk udsmykning, og vi vil da i ministeriet for kulturelle anliggender søge frem til den mest hensigtsmæssige måde for oplysninger over for befolkningen og over for kommunalbestyrelserne.

Vi har fortrinsvis tænkt på en pjece, og det har vi drøftet i udvalget. Det ærede medlem frk. Helga Pedersen mente, at man også kunne tage presse og fjernsyn i brug, og vi vil da gerne forsøge, om det er muligt. Måske det allerbedste og mest hensigtsmæssige middel ville være en kort farvefilm, som simpelt hen forelagde de meget smukke kunstværker for offentligheden.

Socialdemokratiets ærede ordfører omtalte udsmykningen på Lyngby politistation. Jeg tror ærlig talt ikke, at denne udsmykning vil distrahere eventuelle syndere, da det er loftet, der er blevet udsmykket. Det kunne selvfølgelig ske, at synderen sendte et fortvivlet blik opefter og derved ramte farven, men jeg ville nærmere tro, at den motivløse udsmykning vil virke beroligende på den, der beklæder det høje embede øverst på tribunen. Må jeg have lov at føje til, at jeg synes, at det inden for opgavens snævre ramme er blevet en smuk udsmykning.

Det ærede medlem hr. Weikop betonedede, at midlerne fortrinsvis bør gå til kunstnerisk arbejde af skabende karakter, og at denne nyskabende virksomhed må komme så mange som muligt til gode under mottoet: kunsten ud til folket. Jeg kan være enig med det ærede medlem derom. Derimod synes jeg, at det ærede medlem udtrykte sig lidt uklart med hensyn til kunstværkets form. Kunstværket kan jo udføres i marmor, sten, bronze, i maleri, i mosaik, som vævning o.s.v. Jeg synes ikke, der bør gives forhåndsdirektiver med hensyn til formen.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen fremhævede i øvrigt det udmærkede arbejde, der hidtil er udført af kunstfondet, og jeg var taknemlig for at høre denne udtalelse, som betyder tillid fremover til det arbejde, der skal udføres. Det ærede medlem spurgte mig, hvorledes jeg nærmere kunne tænke mig en konsulentvirksomhed i tilknytning til fondet udført. Jeg har ikke tænkt mig, at der her skulle være faste konsulenter; besty-

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

relsen drøfter et kunstværk, og det er jo muligt, at et af bestyrelsens egne medlemmer tager ud og ser på det; det er også muligt, at den samlede bestyrelse gør det; men det skulle være muligt for bestyrelsen at bemyndige et kyndigt menneske til at se på kunstværkerne i en by, i en egn eller måske endogså i en landsdel. Men det må altså være et arbejde, der er af begrænset karakter.

Det ærede medlem hr. Morten Lange betonedede, at Eckersberg-Thorvaldsensfondets tilskudsordninger må ses som ækvivalens for en royaltordning, som ikke hidtil har kunnet gennemføres. Jeg kan ikke være uenig med det ærede medlem herom. Jeg anser fortsat en royaltordning for vanskeligt gennemførlig og ville tro, at den, jfr. erfaringerne fra andre lande, ikke indeholder nævneværdige midler.

Det ærede medlem hr. Arne Bertelsen mente, at radio og fjernsyn har hæmmet og sinket arbejdet med den monumentale kunst. Jeg tror tværtimod, at fjernsynet kan være en banebryder og vist også har været det for kunstforståelse, for interesse for kunst. Jeg har i hvert fald set aldeles udmærkede udsendelser om kunst i fjernsynet. Det ærede medlem var lidt pessimistisk over for den industrielle, konforme gennemsnitskultur, som synes at brede sig på en sådan måde, at et meget stort antal mennesker anvender de nemmest mulige kulturelle midler til underholdning og forstrøelse, som det vist hedder på svensk. Jeg ville tro, at der er en stadig voksende kerne af mennesker, der virkelig forstår, virkelig søger at indleve sig i de værdier, der knytter sig til kunsten. Der er procentvis mange flere end før, der har sådanne interesser. Det er jo klart, at med de industrielle masser midler er der hundredtusinder, der nu er draget ind i læsningens kunst. For 2-3 generationer tilbage var der mennesker, der overhovedet ikke læste, mens mennesker på et tilsvarende niveau nu læser; de begynder måske ved den nemmeste ende, men man må ikke lade sig vildlede heraf. Sagen er vistnok trods alt den, at der er en stigende forståelse og en stigende interesse just for de ting, der er af kvalitet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om teatre.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1809, fremsættelsen i tidenden sp. 4525).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i biografteaterloven. (Filmsfonden).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1805, fremsættelsen i tidenden sp. 4538).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Niels Matthiasen: „Ikke sandt, mine damer og herrer, se jer i et spejl“. Med denne replik slutter den italienske digter Goldoni direkte henvendt til publikum sin muntre komedie „Mirandolina“ og giver i virkeligheden samtidig et svar på det evige spørgsmål om teatrets betydning, og det spørgsmål vil nok blive stillet efter fremsættelsen af dette forslag til lov om teatre.

Der skal nok være dem, der rundt omkring i landet vil spørge: hvad gør det godt for? Der skal nok være dem, som vil mene, at teatret ikke er et samfundsanliggende mere i dag end før. Lidt komisk endda vil de måske synes, at vi her i landet skal have den første teaterlov 2500 år efter, at Thespiskærren satte sig i gang. Kan teatret ikke fortsat klare sig selv, teatret, som dog tilhører de privilegerede? Det kom måske til det undervejs, men i sit udspring er teatret en folkelig kunstart, et åndeligt demokrati. Dets egentlige mission er at få sine tilskuere til at tænke og erkende, at forløse deres tanker. Derfor